

www.jollibread.com

© 2016, Damián Montes i Jaume Copons. Autors representats
per IMC Agencia Literaria S. L.

© 2016, Luis Alberto Domínguez Sánchez. Il·lustrador representat
per IMC Agencia Literaria S. L.

© D'aquesta edició:

2020, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor, S. L.
Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)
08908 L'Hospitalet de Llobregat
Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-16661-94-7

Dipòsit legal: M-7676-2020

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Primera edició: abril de 2020

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització
dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu
fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO
(Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

El Club dels Setciències

El fantasma del professor de matemàtiques

Brian Bones

Il·lustracions de LuisD

jollibre

Ulisses Fax

És un noi normal
i assenyat.
Tot i les ulleres,
no és un veritable
setciències.

Silvestre Marinetti

Un geni en
química.
Amb tubs
d'assaig
i líquids de
colors, pot
fabricar una
bomba...
fètida.

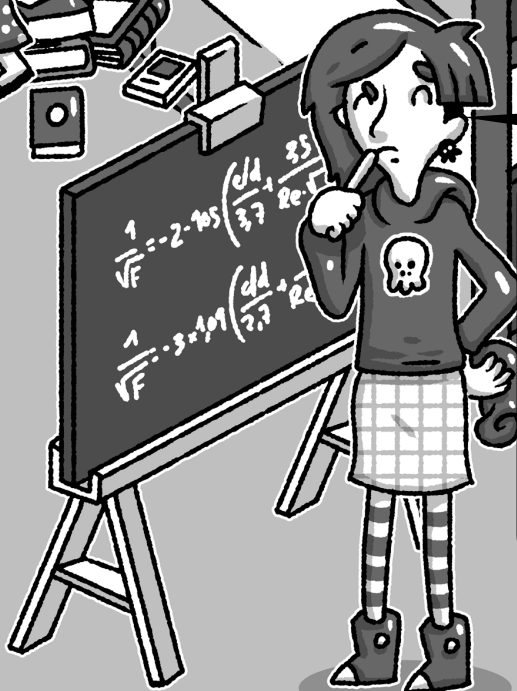
Luka Rose

Parla vuit llengües
vives, sis de mortes
i diverses d'agonitzants.
Pot desxifrar qualsevol
missatge en clau.

Bridget Kowalski

És un as en
matemàtiques
i física.
És molt llesta,
però nul·la
en l'aspecte
social.

Lucien Delange

Jardiner de l'Escola Wallaby. Ha passat de director d'una central nuclear a ecologista radical.

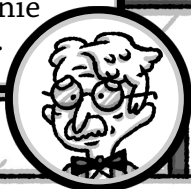
Maria Mendoza

Cuïnera de l'Escola Wallaby. Fa els millors pastissos de l'univers.

**Michael
Wallaby IV**

Director de
l'Escola Wallaby.
És una mica
ingenu i està
enamorat de
la Stephanie
Malkovic.

**Stephanie
Malkovic**

Directora de
l'Internat Malkovic.
Conca, colèrica i
entestada a enfonsar
l'Escola Wallaby.

Arribada a Wallaby

L'any passat, poc després de començar el curs, els meus pares es van traslladar a Xangai, Xina, per motius de feina. Tots dos són comercials de Coconut & Choco Chewing Gum, la primera marca del món de xiclets que, als tradicionals sabors de maduixa i menta, afegeix els de cacauet i xocolata. Quan em van comentar el trasllat, em vaig quedar horroritzat.

—Si vinc a Xangai amb vosaltres, hauré d'aprendre xinès a l'escola?

—És clar —va respondre la mare.

—Però... si no puc ni amb l'anglès!

I era cert: sempre suspenia l'anglès. Així que els pares van llançar una proposta:

—Vols quedar-te i estudiar en un internat?

—Com el Harry Potter? —em vaig emocionar—. Seria genial!

—Doncs començaràs el curs en un internat, i per Nadal ens reunirem a la Xina. Què et sembla?

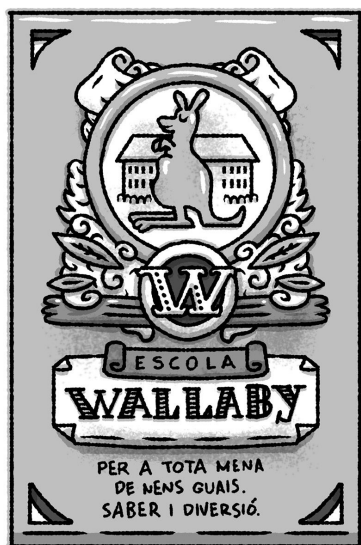
10 Vaig acceptar, és clar. A qui no li mola estudiar en un internat de debò? De manera que els pares em van acompanyar al tren, em van acomiadar a l'estació i em vaig adreçar tot sol cap a una aventura que tenia nom: Escola Wallaby.

Vaig baixar del tren a l'estació de Constantine i vaig seguir els cartells fins als afores del poble. L'internat era a prop d'un bosc de roures, envoltat d'una tanca de tres metres d'altura. Vora la reixa, hi havia un cartell:

ESCOLA WALLABY

*Per a tota mena de
nens guais.*

Saber i diversió.

L'escut mostrava el perfil de la mascota de l'internat, el ualabi.* Per si no ho sabeu, es tracta d'un tipus de cangur petit i simpàtic.

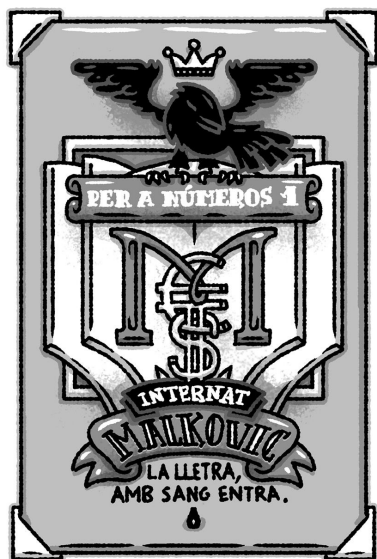
També em vaig adonar que, uns cinquanta metres a la dreta, hi havia una altra tanca amb una altra reixa. M'hi vaig acostar per curiositat i vaig llegir el cartell:

11

INTERNAT MALKOVIC

Per a números 1.

La lletra, amb sang entra.

L'escut era tètric i fosc. Estava format pels símbols de l'euro i el dòlar, entrellaçats. Per damunt, amb les ales desplegades, sorgia la mascota de l'internat: un corb.

*Ualabi en anglès és *wallaby*.

Vaig notar una esgarrifança davant el cartell. Sort que els pares m'havien enviat a Wallaby! Però la veritat és que, si haguessin intentat matricular-me a Malkovic, no hauria estat acceptat: les meves notes són molt lluny de les d'un número 1. Al contrari: en bastants exàmens acostumo a treure un 1.

12

Vaig pitjar el timbre de la reixa i va obrir-me un vell jardiner amb barret de palla.

—Em dic Lucien Delange —es va presentar—. Amb qui tinc el gust de parlar?

—Em dic Fax. Ulisses Fax.

—T'esperava. Portaré la teva maleta amb el carretó.

El jardí era magnífic, amb gespa i roures enormes. Hi havia dos edificis colossals de pedra, neogòtics, amb arcs, columnates, estàtues i galeries: en un hi havia les aules i en l'altre, els dormitoris i el menjador. En Delange em va guiar fins a la meua habitació, que era al segon pis. Va obrir la porta i em va dir, en un to molt educat:

—Compartiràs dormitori amb el Silvestre Marinetti.

I va afegir, rient:

—Ves amb compte. Utilitza armes químiques!

En Delange se'n va anar i em vaig quedar al llindar de l'habitació, sol i desesmat. El Marinetti ni tan sols es va girar per saludar-me.

—Seu al teu llit i espera —va dir.

Hi vaig seure i vaig observar. La meitat de l'habitació que ocupava el Marinetti era plena d'estris de laboratori. Hi havia tubs d'assaig,

alambins, flascons amb productes químics, fioles, fogons i un munt de llibres sobre química. El meu nou company estava barrejant polsims de colors i líquids. I, de sobte, va passar!

Quina pudor!

14

Una pudorassa horripilant. Fastigosa i nauseabunda. Una barreja de lavabos d'estació de tren, pixum de cavall, lleixiu barat, formatge rocafort, fems de porc, bledes bullides, mongetes bullides, bròquil bullit i col bullida. (Ho aclareixo, per si no es nota: no suporto la verdura bullida.)

Em vaig tapar el nas i, marejat, vaig seure per no caure. El Silvestre, que portava una agulla d'estendre la roba al nas, va exclamar:

—Èxit total! T'agrada?

No vaig ser capaç de respondre.

—La reacció química és perfecta. Quin invent!

—Però, per a què serveix? —li vaig preguntar.

—És un producte per mantenir allunyats els pesats —va respondre el Silvestre—. Si vols desempallegar-te d'algú, ho vesses i llestos.

Em vaig quedar callat i una mica mosca. Em tractava de pesat, sense ni tan sols conèixer-me?

15

—No t'ofenguis —va aclarir el Silvestre—. No anava per tu. Ets el meu nou company?

—Sí.

—Encantat. Vine. Et presentaré les nostres veïnes.

—Veïnes?

—Les noies de l'habitació del costat.

Vam anar pel passadís i el Silvestre va trucar a una porta. Una veueta aguda va respondre:

—Endavant!

Ens va rebre una noia menuda, rossa, d'ulls blaus.

—Soc la Luka Rose —va dir—. I tu, com et dius?

—Ulisses Fax —vaig respondre.

—Ulisses —va repetir la Luka—. Quin nom més interessant! Saps d'on ve, suposo.

—D'un hàmbster que tenia el meu pare quan tenia cinc anys. Al petit Ulisses, se l'estimava molt.

La Luka em va mirar amb una expressió incrèdula.

—No coneixes l'origen del nom «Ulisses»? —va preguntar..

—Ah! No ve del hàmbster?

—És clar que no! Ulisses és el nom d'un heroi grec, que va participar a la guerra de Troia. En la variant primitiva del grec jònic, Ulisses vol dir «emprenyat», tot i que en versions pos-

teriors va passar a ser «astut». És el protagonista del cèlebre llibre *L'Odissea*, d'Homer...

La Luka em va deixar anar tot aquest rotllo, però sense rastre de pedanteria. Em va resultar simpàtica. De manera que no em vaig molestar a amagar la meva ignorància i vaig contestar:

—Homer? I qui és, aquest?

—Un escriptor grec. Almenys, deus conèixer l'Homer Simpson, suposo...

—Sí.

—Doncs l'Homer Simpson agafa el nom d'Homer. Per retratar un americà carallot i ignorant, res de més divertit que donar-li un nom grec!

La Luka i el Silvestre es van posar a riure i m'hi vaig sumar. Eren nois llestos i segur que els seus butlletins de notes estaven plens d'excel·lents. Però eren molt amables! La companya de la Luka Rose era una noia alta, morena, d'ulls blaus.

I estava inspeccionant un armari que tenia, a la porta, un pòster de l'Einstein. En treia roba, llibres i tota mena d'objectes, que llençava a terra i remugava:

—On carai l'hauré ficada?

—Què busques, Bridget? —li va preguntar el Silvestre.

18 —La meva lupa! Algú m'ha robat la lupa!

—Em va veure, em va assenyalar amb un dit i va cridar: —El lladre! Arresteu-lo! Auxili! Policia! A la presó! A la cadira elèctrica!

La Luka li va tapar la boca, la va calmar i va dir:

—Xst! Es diu Ulisses Fax i acaba d'arribar a Wallaby. Creus que aquesta és la manera de rebre el nostre veí nou?

—Però m'han robat la lupa!

Ja més tranquil·la, va seguir remenant l'armari. El Silvestre em va picar l'ullet i em va dir:

—No li facis cas. És una mica obsessiva, com tots els genis de les matemàtiques. Es diu Bridget Kowalski, i algun dia li donaran un premi Nobel o dos.

—Bon dia, Bridget —vaig dir.

Però no em va respondre. El Silvestre Mari-netti i jo vam tornar a la nostra habitació i vam estar xerrant mentre jo desfeia la maleta i en-dreçava (o, més ben dit, amuntegava) la roba a l'armari.

20 —T'incorpores amb el curs començat —em va dir el Silvestre—, però et posaré al corrent de seguida. Aquest any hi ha dues novetats im-portants.

—Digues.

—La primera: tenim un professor de ma-temàtiques molt dolent. I tan boig i tan friqui que, en comptes de tenir nom, es fa dir G17.

—Com si fos un robot?

—Exacte —va respon-dre el Silvestre, rient.

—I la segona novetat?

—Un fantasma. Al l'in-ternat hi ha aparegut un fantasma.

